

Мирослав Васин

ПЕСМЕ ЗА
МАЛУ И
ВЕЛИКУ
ДЕЦУ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Мојој унуци Марини

МАРИНА

Звао сам те премилом
још кад си била даљина,
мила моја Марина.

Косе су твоје латице корала,
осмех је светлост са сињих пучина,
а одсјај мора у смирају дана
очију твојих прелепа модрина,
мила моја Марина.

И сањај снове дугиних боја,
наздрављај сунцу чашом црног вина,
а кад прети сумрак, увек се сети
да те са Острога чува Василије Свети.
Нека ти живот буде ведре плес делфина,
мила моја Марина.

Тамо, крај Дунава, на насуканом чамцу,
први пут си села на дедино крило,
а ја, сав усхићен, схватио сам тада
како је празно без тебе било,
Марина драга, моје мило.

И када више не будеш мала,
а анђео одведе деку твог,
отиђи понекад на ту клупу
и причај свом чеду с ким си ту била,
Марина драга, моја мила.

СНОВИ ЈЕДНОГ ПСИЋА

Јуче сам чуо једну причу
од мог две године старијег брата,
то је прича о рундавом псићу
угледног градског адвоката.

У његовом стану, на осмом спрату,
одакле се види наш град цели,
мажен и пажен и јако вољен
живео је овај пас бели.

Свакога дана, у исто време,
и када киши, а и по сунцу
једна од његових двеју кћери
шетала је нашега куцу.

Најлепши кутак дневне собе
био је намењен само њему,
свако вече био је купан,
примерна куца ама баш у свему.

Јео је само најлепше месо,
обична кост му је страна била,
на први поглед свако би рек'о
права правцата псећа идила.